

o.o.o.o.o.1.Sygn. akt II Aka 275/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2018 roku

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S.A. Jacek Michalski (sprawozdawca)

Sędziowie: S.A. Mariusz Młockowski

I. S.A. Leszek Pietraszko

Protokolant - starszy sekretarz sądowy Monika Marcyniuk

przy udziale prokuratora Ziemowita Sułka

po rozpoznaniu w dniu 18 grudnia 2018 roku

s p r a w y **P. K.**

syna Z. i J. z d. B., urodzonego(...) roku w

P.

oskarżonego z art.13 § 1 k.k. w zw. z art.148 § 1 k.k. i innych

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie

z dnia 19 lipca 2018 roku, sygn. IV K 164/18

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

I. zalicza na poczet orzeczonej wobec P. K. kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania również od dnia 10 lipca 2018 roku do dnia 19 grudnia 2018 roku;

II. zasądza od Skarbu Państwa kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem\ złotych na rzecz adw. K. B. prowadzącej Kancelarię Adwokacką w L. tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu P. K. w postępowaniu odwoławczym;

III. zwalnia oskarżonego P. K. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. K. oskarżony został o to, że:

I. w dniu 4 listopada 2017r. w G. woj. (...), działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia J. K. ugodził ją nożem w okolicę klatki piersiowej, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niezwłocznie udzieloną pokrzywdzonej przez osoby trzecie pomoc medyczną, przy czym w wyniku zadanego ciosu spowodował u niej obrażenia ciała w postaci rany klutej klatki piersiowej z uszkodzeniem prawego przedsionka serca w okolicy uszka, płuca prawego z krwotokiem do jamy opłucnej prawej i worka osierdziowego, skutkujące wstrząsem hipowolemicznym, które to

obrażenia bezpośrednio zagrażały życiu wymienionej i spowodowały u niej ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.**

II. w okresie od stycznia do 4 listopada 2017 roku w G., woj. (...), znęcał się psychicznie nad członkami swojej rodziny, z którymi wspólnie zamieszkiwał - ojcem Z. K., matką J. K. oraz siostrami A. K. i M. K. w ten sposób, że bezpodstawnie wszczywał awantury domowe, w czasie których znieważał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, zakłócał ich spoczynek nocny, nadto Z. K. groził popełnieniem na jego szkodę przestępstwa spowodowania obrażeń ciała, oraz fizycznie nad rodzicami i M. K., w ten sposób, iż w czasie awantur popychał je, **tj. o czyn z art. 207 § 1 k.k.**

Wyrokiem z dnia 19 lipca 2018r. w sprawie IV K 164/18 Sąd Okręgowy w Lublinie:

I. oskarżonego P. K. uznał za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2017r. w G. woj. (...), działając w zamiarze bezpośrednim spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu ugodził J. K. nożem o długości ostrza 20 cm w okolicę klatki piersiowej, w wyniku czego spowodował u niej obrażenia ciała w postaci rany klutej

o długości 1 cm drążącej przez prawe płuco do prawego przedsionka serca w okolicy uszka, z krwotokiem do jamy opłucnej prawej i worka osierdziowego, skutkujące wstrząsem hipowolemicznym, stanowiące chorobę realnie zagrażającą życiu, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 k.k. skazał go na karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego uznał za winnego tego, że w okresie od stycznia 2017r. daty bliżej nieustalonej do 4 listopada 2017 roku w G., woj. (...) znęcał się psychicznie nad członkami swojej rodziny, z którymi wspólnie zamieszkiwał - ojcem Z. K., matką J. K. oraz siostrami A. K. i M. K. w ten sposób, że wszczywał awantury domowe, w czasie których znieważał ich słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, nadto groził Z. K. popełnieniem na jego szkodę przestępstwa spowodowania obrażeń ciała oraz znęcał się fizycznie nad ojcem Z. K. oraz siostrą A. K. w ten sposób, iż w czasie awantur popychał i szarpał ich za ubranie, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 207 § 1 k.k. i za to na mocy art. 207 § 1 k.k. skazał go na karę roku pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i orzekł karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

IV. na mocy art. 62 k.k. orzekł wykonywanie łącznej kary pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym dla skazanych uzależnionych od alkoholu;

V. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres tymczasowego aresztowania od dnia 4 listopada 2017r. godz. 23.20 do dnia 27 lutego 2018r. godz. 23.20 oraz od dnia 12 maja 2018r. godz. 23.20 do dnia 9 lipca 2018r.;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. B. z Kancelarii Adwokackiej w L. kwotę 1254, 60 zł (tysiąc dwieście pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu;

VII. zwolnił oskarżonego od kosztów sądowych w całości, stwierdzając, że wydatki poniesione w toku postępowania ponosi Skarb Państwa;

Od powyższego wyroku apelację wniosła obrońca oskarżonego, która zaskarżyła przedmiotowe orzeczenie w części dotyczącej pkt I i III na korzyść P. K. zarzucając:

- obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., wyrażającą się w przekroczeniu przez Sąd zasady swobodnej oceny dowodów poprzez uznanie, iż zeznania pokrzywdzonej J. K. w zakresie nieumyślności działania oskarżonego polegającego na ugodzeniu jej nożem nie zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, w sytuacji gdy są spójne i konsekwentne w toku całego

postępowania przygotowawczego oraz postępowania sądowego w niniejszej sprawie, jak również korelują z wyjaśnieniami oskarżonego w zakresie jego zachowania bezpośrednio po zdarzeniu (samookaleczenie, pozostanie na miejscu zdarzenia, nieprzeszkadzanie w udzielaniu pomocy matce) i w konsekwencji mają szczególnie istotne znaczenie dla dokonania prawidłowej oceny zachowania P. K. względem pokrzywdzonej w dniu 4 listopada 2017r.

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, wyrażający się w niesłusznym przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony P. K. w dniu 4 listopada 2017r. w G. celowo ugodził swoją matkę J. K. nożem i w konsekwencji dopuścił się zbrodni z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w sytuacji, gdy prawidłowa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej oraz wyjaśnień samego oskarżonego wskazuje, że P. K. działał w sposób przypadkowy i niezamierzony, co daje podstawę wyłącznie do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności karnej z art. 156 § 2 k.k.

Reasumując, obrońca oskarżonego wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się przestępstwa z art. 156 § 2 k.k. oraz wymierzenie oskarżonemu kary w granicach przewidzianych przez ten przepis, ewentualnie wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy P. K. nie zasługuje na uwzględnienie.

Wobec niezaskarżenia przez strony rozstrzygnięcia zawartego w punkcie II wyroku dotyczącego uznania oskarżonego P. K. za winnego popełnienia czynu z art. 207§1 k.k. i wymierzenia mu zań kary orzeczenie w tej części jest prawomocne i nie zostało objęte treścią niniejszego uzasadnienia

W tym miejscu, przed rozpoczęciem rozważań dotyczących meritum sprawy, stwierdzić należy, iż wobec zupełności, szczegółowości a nawet drobiazgowości uzasadnienia Sądu I instancji za zbędne należy uznać dokładne powtarzanie zawartych w nim wywodów w uzasadnieniu Sądu odwoławczego a wystarczające wydaje się być li tylko wskazywanie tych jego fragmentów, w których zawarte są te wywody i ewentualne ich ocenienie.

Nie ma racji skarżąca, gdy zarzuca Sądowi I instancji naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.), poprzez przyjęcie za wiarygodne jedynie dowodów obciążających oskarżonego P. K., a pominięcie dowodów dla niego korzystnych. Sąd orzekający miał w polu widzenia wszystkie dowody zebrane w toku postępowania, zarówno te dla oskarżonego niekorzystne, jak i te przemawiające na jego korzyść.

W tym miejscu wskazać należy, iż z analizy materiału dowodowego wynika, że Sąd Okręgowy w Lublinie nie powziął jakichkolwiek wątpliwości natury faktycznej co do okoliczności przypisanego P. K. przestępstwa. W związku powyższym, nie mogło dojść do naruszenia art. 5 § 2 k.p.k., statuującego zasadę in dubio pro reo w procesie karnym. Zarzut obraży tego przepisu mógłby bowiem zostać skutecznie podniesiony tylko wówczas, gdyby Sąd Okręgowy dopatrzył się wątpliwości w zakresie ustaleń faktycznych lub wykładni prawa, których usunąć się nie da i wątpliwości te rozstrzygnął na niekorzyść oskarżonego. Taka sytuacja procesowa w tej sprawie nie miała jednak miejsca. Treść pisemnych motywów zaskarżonego wyroku nie wskazuje, aby Sąd I instancji przedstawił swoje wątpliwości i nie mogąc ich usunąć rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego P. K..

Nie można zgodzić się z autorką apelacji, która twierdzi, iż Sąd Okręgowy w Lublinie w procesie dochodzenia do ustaleń faktycznych postępował wbrew treści 410 k.p.k., a więc, że oparł się jedynie na fragmencie zgromadzonych w sprawie dowodów, a zaprezentowana przez tenże Sąd ich ocena wykracza poza określone przepisem art. 7 k.p.k. granice sędziowskiej swobody ocen, wkraczając w dowolność.

Sąd Okręgowy w Lublinie omówił i przeanalizował w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wszystkie zgromadzone w sprawie dowody. W sposób logiczny wyjaśnił przy tym, dlaczego zebrane w sprawie dowody uznał za wiarygodne i wskazujące na sprawstwo oskarżonego P. K. w zakresie przypisanego mu przestępstwa oraz dlaczego odmówił wiary

dowodów przeciwnym, w zakresie, w jakim oskarżony częściowo negował popełnienie tego przestępstwa. Sprawstwo P. K. wynika w głównej mierze z opinii biegłego z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej dr K. W. (k – 341-349 , 443-443v) oraz częściowo zeznań pokrzywdzonej J. K. oraz także częściowo wyjaśnień oskarżonego P. K. a ocena tych dowodów przez Sąd I instancji zyskała aprobatę sądu odwoławczego. Pisemne motywy zaskarżonego wyroku spełniają wymogi określone w art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie nie sposób zgodzić się ze skarżącą, że Sąd I instancji oceniając zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy, dopuścił się naruszenia art. 7 k.p.k. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (wyrok SN z dnia 9 listopada 1990 roku, WRN 149/90, LEX nr 20454), przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., jeśli tylko:

- jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy;
- stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających, zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonego;
- jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku.

Wszystkie powyższe wymogi Sąd I instancji spełnił. Wywody skarżącej zawarte w apelacji przedstawiają natomiast alternatywną wersję oceny dowodów i stanowią jedynie czystą polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Okręgowego w Lublinie, nie popartą żadnymi logicznymi argumentami i – jako takie – nie są one w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 k.p.k.

Przechodząc do szczegółów zarzutu zawartego w apelacji obrońcy oskarżonego P. K. zważyć należy co następuje :

- Sąd I instancji w sposób szczegółowy dokonał szczegółowej analizy wyjaśnień oskarżonego P. K. i w sposób logiczny i zgodny z doświadczeniem życiowym wyjaśnił dlaczego nie dał im wiary w szczególności w części , w której oskarżony zaprzeczał by dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu (uzasadnienie k – 503-503v) . Wskazał na wewnętrzną sprzeczność jego wyjaśnień w tym przedmiocie oraz na sprzeczności nie tylko z zeznaniami pokrzywdzonej J. K. ale i z opinią biegłego dr K. W.;

- Sąd Okręgowy w Lublinie także w sposób szczegółowy a nawet drobiazgowy dokonał analizy zeznań pokrzywdzonej J. K. i w sposób logiczny , racjonalny i zgodny uzasadnił dlaczego dał wiarę jej zeznaniom oraz w jakiej części. Wywody Sądu I instancji zawarte w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia są pełne i wyczerpujące (uzasadnienie k – 503v , 504v) i ich powtarzanie w treści niniejszego uzasadnienia jest całkowicie zbędne – Sąd Apelacyjny w Lublinie w całości je podziela.

-Sąd Okręgowy w Lublinie dokonał także szczegółowej analizy opinii biegłego z Katedry i Zakładu Medycyny Sądowej dr K. W. (uzasadnienie k – 505-505v) – ocena tej opinii jako pełnej , jasnej i wyczerpującej jest ze wszelkich miar uzasadniona.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie dokonana przez Sąd Okręgowy w Lublinie analiza wyżej wymienionych dowodów jest prawidłowa. Sąd ten dokonywał jej analizując dowody we wzajemnym powiązaniu , szczegółowo uzasadniał dlaczego daje wiarę i w jakim zakresie każdemu z nich. W szczególności Sąd Okręgowy w Lublinie wskazał dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego negującego popełnienie przedmiotowego czynu – wskazał na sprzeczność jego wyjaśnień w tym zakresie z zeznaniami pokrzywdzonej J. K. i opinią biegłego dr K. W. – oraz dlaczego nie dał wiary zeznaniom pokrzywdzonej J. K. w części w której negowała ona umyślność działania oskarżonego- wskazywał na sprzeczność jej zeznań w tym przedmiocie z opinią biegłego dr K. W..

Należy wskazać , iż Sąd Okręgowy w Lublinie miał na uwadze fakt takiej a nie innej treści zeznań pokrzywdzonej J. K. i w związku z tym dokonał ich drobiazgowej analizy wskazując nawet poszczególne słowa czy też zwroty , których używała ona w swoich zeznaniach a następnie dokonał analizy tychże zeznań w kontekście opinii biegłego dr K. W.

wskazując w jakiej części i dlaczego nie daje zeznaniom pokrzywdzonej wiary czemu dał wyraz w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Nie sposób w tym miejscu nie zauważyć, iż J. K., matka oskarżonego, wybaczyła mu jego czyn i swoimi zeznaniami stara się pomóc mu w uniknięciu zań odpowiedzialności karnej. Także w sposób szczegółowy Sąd I instancji dokonał analizy i oceny dowodu z opinii dr K. W. – wskazał, dlaczego podzielił jej ustalenia i wnioski szczególnie w zakresie w jakim biegły wykluczył przypadkowość działania oskarżonego analizując we wzajemnym powiązaniu zeznania pokrzywdzonej oraz miejsce zadania ciosu przez oskarżonego, umiejscowienie rany i jej przebieg oraz narzędzie jakim oskarżony się posłużył. Sąd Apelacyjny w Lublinie w pełni te ustalenia podziela.

W tym miejscu zauważyć należy, iż obrońca oskarżonego P. K. w swym śródku odwoławczym dokonała diametralnie innej oceny dowodów w postaci wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadka J. K. i opinii biegłego dr K. W. oceniając jako wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego a przede wszystkim zeznania pokrzywdzonej J. K. w części w jakiej wskazywała ona na nieumyślność działania oskarżonego oraz kwestionując opinię biegłego dr K. W. (k – 517- 520). Ocena taka jest, zdaniem Sądu Apelacyjnego w Lublinie, nieuprawniona. Dokonując jej autorka apelacji w istocie rzeczy nie wskazała konkretnych zarzutów wobec opinii biegłego dr K. W. za wyjątkiem tego, iż nie wziął on stanu upojenia alkoholowego oskarżonego co przecież nie jest trafne gdyż biegły ten opiniował zarówno pisemnie jak i ustnie po zapoznaniu się z całością akt. Poza tym stan w jakim znajdował się oskarżony nie ma znaczenia dla oceny zeznań pokrzywdzonej co do okoliczności zadania jej ciosu przez oskarżonego w kontekście takich faktów jak miejsce zadania ciosu przez oskarżonego, umiejscowienie rany i jej przebieg oraz narzędzie jakim oskarżony się posłużył, które to zeznania i fakty analizował biegły.

Także okoliczności wskazywane przez autorkę apelacji a dotyczące stosunków przed zdarzeniem między oskarżonym i pokrzywdzoną oraz zachowania oskarżonego po zdarzeniu nie zmieniają oceny w zakresie zamiaru działania oskarżonego i popełnionego przez niego czynu – jak zauważyła sama skarżąca Sąd Okręgowy wszystkie te okoliczności miał na uwadze.

Za bezzasadny należy również uznać podniesiony przez obrońcę P. K. zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, którego miał się dopuścić Sąd I instancji, poprzez – najogólniej rzecz ujmując – przyjęcie, że oskarżony dopuścił się przypisanego mu zaskarżonym wyrokiem przestępstwa. Zarzut ten jest ściśle związany z omówionymi wyżej zarzutami naruszenia przez Sąd Okręgowy przepisów postępowania i jest pochodną odmiennej oceny dowodów, dokonanej przez skarżącą w wywiedzionym śródku odwoławczym, której Sąd Apelacyjny w Lublinie w żadnej części nie podziela. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, dowody obdarzone przez Sąd Okręgowy wiarą dały w pełni podstawę do poczynienia przez tenże Sąd zaprezentowanych w pisemnych motywach wyroku ustaleń faktycznych w zakresie przypisanego oskarżonemu czynu.

Zgodnie z ukształtowanym orzecznictwem możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu przez skarżącego odmiennej oceny dowodów nie świadczy o dokonaniu przez tenże sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Sąd Apelacyjny aprobeje przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w kwestii wyczerpania przez P. K. zarówno przedmiotowych, jak i podmiotowych znamion przestępstwa z art. 156§1 pkt. 2 k.k., którego popełnienie zostało przypisane oskarżonemu tym orzeczeniem.

Przypomnieć należy, że zamiar sprawcy jakkolwiek jest faktem natury psychicznej, to dowodzenie tego faktu następuje na podstawie domniemań faktycznych, natomiast podstawą tego domniemania mogą być wszelkie okoliczności na podstawie których można wyprowadzić wnioski dotyczące tegoż zamiaru. Przyjmuje się, że "zamiar choć istnieje tylko w świadomości sprawcy, jest faktem psychologicznym, podlega więc identycznemu dowodzeniu, jak okoliczności ze sfery przedmiotowej, z zastosowaniem odpowiednich zasad dowodzenia bądź wnioskowania i jeśli sprawca nie wyraził swego zamiaru słowami, wnioskuje się o nim z okoliczności zajścia" (por. postanowienie SN z dnia 22 grudnia 2006r., sygn. II KK 92/06, OSNwSK 2006)1/2576).

Nie ulega też wątpliwości, że treścią strony intelektualnej zamiaru sprawcy czynu z art. 156§1 pkt. 2 k.k. jest świadomość, że podejmowane przez niego zachowania realizują znamiona strony przedmiotowej tego przestępstwa. Elementy przedmiotowe oszustwa muszą więc mieścić się w świadomości sprawcy i muszą być objęte jego wolą.

Sprawca musi chcieć spowodować ciężki uszczerbek na zdrowiu pokrzywdzonego (zamiar bezpośredni) lub przewidując możliwość spowodowania takowego uszczerbku godzić się na to (zamiar ewentualny).

W przedmiotowej sprawie, P. K. obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu pokrzywdzonej J. K. bowiem ugodził ją nożem o długości ostrza 20 cm w okolicę klatki piersiowej, w wyniku czego spowodował u niej obrażenia ciała w postaci rany klutej o długości 1 cm drążącej przez prawe płuco do prawego przedsionka serca w okolicy uszka, z krwotokiem do jamy opłucnej prawej i worka osierdziowego, skutkujące wstrząsem hipowolemicznym, stanowiące chorobę realnie zagrażającą życiu, czym wyczerpał znamiona przestępstwa określonego w art. 156§1 pkt. 2 k.k. Sąd Okręgowy w Lublinie w szczegółowym i kompletnym w tym przedmiocie uzasadnieniu (uzasadnienie k – 505v-507v) trafnie wskazał szereg okoliczności faktycznych towarzyszących działaniu oskarżonego, wskazujących bezsprzecznie na bezpośredni zamiar popełnienia przez niego tego przestępstwa a sąd odwoławczy w pełni podziela stanowisko Sądu I instancji.

Zaskarżenie rozstrzygnięcia o winie z mocy art. 447 § 1 k.p.k. powoduje zaskarżenie całości wyroku. Konsekwencją zaś przypisania winy w wyroku skazującym jest zawsze rozstrzygnięcie co do kary (art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k.). W tej sytuacji, wobec zaskarżenia przez obrońcę P. K. wyroku w zakresie czynu opisanego w punkcie I oraz wymierzonej oskarżonemu kary łącznej należy w tym miejscu - w kontekście powyższej apelacji – odnieść się do wymierzonej oskarżonemu za przypisany czyn kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz kary łącznej w wymiarze 4 lat.

Wskazać trzeba, że – w ocenie Sądu Apelacyjnego w Lublinie – także i w tej części orzeczenie Sądu Okręgowego w Lublinie jest prawidłowe. Sąd pierwszej instancji w pisemnych motywach wyroku (uzasadnienie k – 507v-508) wskazał okoliczności, które spowodowały orzeczenie wobec oskarżonego powyższej kary oraz miały wpływ na jego wymiar, zarówno te obciążające oskarżonego, jak i te o korzystnej dla niego wymowie, mając przy tym na względzie dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., a także okoliczności, które spowodowały wymierzenie oskarżonemu P. K. kary łącznej przy zastosowaniu zasady asperacji.. Dokonana przez Sąd Okręgowy w Lublinie ocena i analiza tych okoliczności zasługuje na aprobatę Sądu Apelacyjnego w Lublinie i wobec jej pełności nie wymaga uzupełnienia.

Wymierzone P. K. kary : kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za czyn przypisany mu w punkcie I oraz kara łączna w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności nie rażą swoją łagodnością, ani nie są rażąco surowe. Orzeczona kara za czyn opisany w punkcie I wyroku jest karą w dolnych ustawowych granicach przewidzianych za tego rodzaju czyn. Wobec czego brak było podstaw do korekty wyroku w tym zakresie.

W przekonaniu Sądu Apelacyjnego w Lublinie, tak ukształtowana kara izolacyjna spełnia swoją funkcję zapobiegawczą zarówno w zakresie prewencji ogólnej, jak i szczególnej, wzbudzając w oskarżonym poszanowanie dla obowiązującego porządku prawnego oraz chęć zmiany postępowania, jak również uświadamiając mu oraz osobom z jego otoczenia brak pobłażliwości ze strony Państwa dla sprawców tego rodzaju przestępstwa co oskarżony.

Mając powyższe na uwadze i nie dostrzegając uchybień określonych w art. 439 k.p.k. i w art. 440 k.p.k. podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Apelacyjny w Lublinie utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd Apelacyjny zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności okres jego tymczasowego aresztowania także od dnia 10 lipca 2018 roku do dnia 19 grudnia 2018 roku.

Orzeczenie o zwolnieniu oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych i ustaleniu, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa zapadło w oparciu o przepis art. 624 § 1 k.p.k., albowiem sytuacja materialna oskarżonego nie pozwala na uiszczenie przez niego tych należności.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.